

Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach

Wydział Wokalno - Instrumentalny

Instrumentalistyka

Marcin Żupański

STRESZCZENIE PRACY DOKTORSKIEJ

ELEMENTY JAZZU ORAZ ZASTOSOWANIE INSTRUMENTÓW DĘTYCH DREWNIANYCH WE WSPÓŁCZESNYCH INTERPRETACJACH MELODII REGIONU BESKIDÓW W WYBRANYCH UTWORACH ZESPOŁU „*BESQUIDIANS*”

Praca doktorska opisująca dzieło artystyczne jest wynikiem doświadczeń oraz eksperymentów muzycznych autora z melodiami rdzennego folkloru obszaru Beskidów z którego pochodzi oraz wieloletniej współpracy z muzykami i twórcami ludowymi tego regionu. Wybrana tematyka beskidzkiej muzyki ludowej, jest według niego bardzo wartościowa i niedoceniona. Stanowi ponad to doskonałą bazę do syntez z innymi gatunkami. Praca składa się z trzech rozdziałów.

W pierwszym opisana została geneza polskiego folkloru, jego najważniejsze cechy oraz wpływ na muzykę i sztukę. Przybliżona została także sylwetka zespołu „*Besquidians*”, jako formacji inspirującej się i eksperymentującej muzyką ludową oraz jego niekonwencjonalne instrumentarium, wraz z nowatorskim, elektronicznym syntezatorem dętym drewnianym – Akai EWI 4000s. W dalszej części rozdziału opisany został jazz i jego najważniejsze elementy w kontekście historycznym oraz saksofon jako instrument mający istotny wpływ na jego rozwój.

Rozdział drugi poświęcony jest szczegółowej analizie interpretacji oryginalnych melodii ludowych oraz partii solowych instrumentów dętych drewnianych z uwzględnieniem ich roli i znaczenia w czterech spośród sześciu utworów dzieła.

Pierwszym z nich jest „*Ptak Medley*”. Użyte w nagraniu instrumenty to: Saksofon sopranowy, tenorowy, klarnet basowy, flet, Akai EWI 4000s, skrzypce, akordeon, kontrabas, dudy żywieckie, fujarki pasterskie, głos żeński oraz cajon, wybrane instrumenty perkusyjne, a także elektroniczne efekty akustyczne. Wykorzystane w nim trzy oryginalne pieśni ludowe Beskidu Żywieckiego oraz Beskidu Śląskiego to: „*Sarna*”, „*Hajdukujemy jaz pod powałę*” oraz „*Tańcowała Maryjonka*”. Pieśni te zostały poddane szeregom aranżacyjnych przekształceń wykorzystujących szerokie spektrum instrumentów dętych drewnianych autora oraz wspomnianego syntezatora Akai EWI 4000s, a także nowatorskim zastosowaniem pozostałych instrumentów elektronicznych w nowo powstałej formie. Każda z części utworu uwydatnia rolę instrumentów dętych drewnianych w inny sposób. Począwszy od oryginalnego wstępu oktetu dętych drewnianych poprzez prezentację tematu „*Sarna*” wykorzystującej klarnet basowy w roli jazzowego kontrabas, kolejno pojawiają się fragmenty: ad libitum, partia solowa saksofonu sopranowego w stylu jazzu modalnego aż do nowoczesnej części z wykorzystaniem elektroniki oraz współczesnych efektów zabiegów produkcyjnych i partią solową saksofonu tenorowego. Całość utworu wieńczy skontrastowana, archaicznie brzmiąca coda.

W połączeniu z brzmieniem tradycyjnego zespołu ludowego instrumenty dęte i elektronika oraz sposób ich użycia, nadały rdzennym melodiom nowej kolorystyki i charakteru. Poparte przykładami nutowymi oraz partyturami przekształcenia melodyczne, harmoniczne oraz rytmiczne w oparciu o elementy charakterystyczne dla muzyki jazzowej, dały początek nowoczesnej formie, stanowiącej bazę do jazzowych improwizacji. Opisane zostały w utworze również podobieństwa oraz różnice pomiędzy odrębnymi gatunkami muzycznymi. Wieloczęściowy utwór „*Ptak Medley*” stał się syntezą wielu stylów muzycznych oraz zderzeniem tradycyjnego ludowego brzmienia z nowoczesnymi środkami współczesnych produkcji multimedialnych.

Kolejnym utworem dzieła poddanym analizie w dalszej części rozdziału jest oryginalna interpretacja pod tytułem „*Doliny*”. Autorskiej aranżacji poddana została archaiczna melodia ludowa Beskidu Śląskiego „*Doliny doliny*”. Tym razem wystylizowana została na utwór w charakterze jazzowego bluesa w tempie dostojnego marsza. Inspiracją do powstania stylizacji był pobyt autora

w Nowym Orleanie i zaobserwowane tam kondukty żałobne. Utwór otwiera oryginalnie skomponowana introdukcja w oparciu o temat ludowej melodii, wykorzystująca saksofon tenorowy w sposób niekonwencjonalny. Konstrukcja instrumentu posłużyła do wydobywania dźwięku bez użycia powietrza. Saksofon występuje tu w roli idiofonu o określonej wysokości dźwięku, tworząc złożoną strukturę melorytmiczną zawierającą elementy muzyki latynoskiej. Umiejętnie dopasowaną stylistycznie improwizowaną partię solową saksofonu tenorowego, poprzedza prezentacja tematu w dwugłosie z akordeonem o typowo jazzowych cechach harmonicznoritmicznych, na tle oszczędnego akompaniamentu pozostałych instrumentów ludowych zespołu „*Besquidians*”. Oryginalna aranżacja melodii ludowej wykorzystuje pochody harmoniczne często obecne w jazzowych odmianach molowego bluesa oraz eksponuje saksofon tenorowy jako pierwszoplanowy instrument solowy.

Trzeci z analizowanych utworów „*Kroćpok Story*” to najbardziej nowocześnie brzmiąca interpretacja spośród wszystkich sześciu zawartych w dziele. Do stylizacji w stylu współczesnej muzyki popularnej posłużyła oryginalna beskidzka pieśń „*Chycili Janicka*”. Autor obrazując przykładami wyeksponował w tej aranżacji możliwości brzmieniowe syntezatora dętego Akai EWI 4000s. Prowadzi on w utworze obok klasycznie użytego kontrabas niezależną, nowoczesną linię opartą na stale powtarzanym motywie, a także realizuje dwie partie solowe nacechowane elementami charakterystycznymi dla stylu jazz-fusion. Pozostałe instrumenty wykorzystane w aranżacji to: akordeon, skrzypce, fujarki pasterskie, dudy żywieckie, instrumenty perkusyjne oraz głos żeński. Partia skrzypiec eksponuje charakterystyczny beskidzki styl gry muzyków ludowych ozdabiających w indywidualny sposób oryginalne melodie tematów. Wraz z pasterską fujarką tworzą uzupełniający się stylistycznie i korespondujący duet przeplatany zwrotkami śpiewanymi przez stylowo dopasowany głos żeński. Te archaicznie brzmiące elementy w połączeniu z nowoczesną sekcją rytmiczną tworzą oryginalne brzmienie zespołu „*Besquidians*”.

Ostatnią analizowaną pozycją w tym rozdziale pracy jest utwór zatytułowany „*Joseph*”. Autor zinterpretował w nim dwie archaiczne melodie o charakterze tanecznym regionu Beskidu Żywieckiego oraz Beskidu Śląskiego: „*Józuś*” oraz „*Wybiła mu..*” tworząc trzyczęściową formę. W tej aranżacji wyeksponowany został klarnet basowy. Pozostałe instrumenty wykorzystane w nagraniu to: akordeon, skrzypce, kontrabas, fujarki pasterskie, dudy żywieckie, głos żeński oraz wybrane instrumenty perkusyjne. Początek utworu

prezentuje melodię w sposób archaiczny. W dalszej części na plan pierwszy wysuwa się partia solowa dud żywieckich, których naturalna skala lidyjska F – dur w zderzeniu z dorycką harmonią aranżacji w tonacji d – moll, zmienia napięcie harmoniczne, dając oryginalny efekt. Kolejna część to popisowa partia klarnetu basowego wcielającego się w rolę kontrabas realizującego szybki, improwizowany pochód basowy, charakterystyczny dla jazzowego bebopowego walkingu. Utwór kończy improwizowana część oparta na otwartej formie harmonicznnej którą kreśli klarnet basowy i jest przykładem kolektywnej improwizacji wszystkich członków zespołu. Wzajemne interakcje pomiędzy członkami zespołu eksponują cechy wspólne muzyki ludowej z jazzową. W nowocześnie zaaranżowanej formie utworu zacierają się granice stylów muzycznych.

W rozdziale trzecim poddane zostały analizie dwie autorskie kompozycje, będące syntezą z melodiami ludowymi. Pierwszym i jedynym utworem w metrum trójdzielnym jest interpretacja oryginalnej pieśni ludowej „*Po lesie*”. Autor połączył tę melodię stosując wspólne elementy rytmiczne w aranżacji z własną kompozycją „*Uober J.*”. Ludowy temat części pierwszej realizowany stylowo przez skrzypce posłużył do zharmonizowania go z dwoma saksofonami sopranowymi tworząc jazzową strukturę harmoniczną. Partia solowa saksofonu sopranowego w dalszej części utworu eksponuje cechy modalnego jazzu oraz elementy folkloru bałkańskiego. Oryginalny temat autora „*Uober J.*” skomponowany na jazzowe trio (saksofon sopranowy, kontrabas oraz cajon), pojawia się w kolejnej części złożonej formy. Ludowa sekcja rytmiczna zespołu „*Besquidians*” oddaje pola jazzowej. Stylizowana na oberka melodia zamyka się w formie A – A – B oraz części C jako łącznika. Temat łączy elementy folkloru z jazzem, a wykonana partia solowa saksofonu sopranowego eksponuje spójność i muzykalność tria. Pozbawiony instrumentu harmonicznego zespół pozwala soliście na swobodne operowanie harmonią. Zawarta w opisie partytura obrazuje ścieżki harmoniczne oraz stosowane przez solistę typowe dla jazzu substytuty. Praca motywiczna wykorzystująca rytmikę stylizowanego ludowo tematu podkreśla cechy obu gatunków.

Utworem zamykającym opis dzieła artystycznego jest „*Zagrojze mi Beskid Blues*”, w którym autor zinterpretował oryginalną żywiecką melodię ludową „*Zagroj mi muzycko*”, łącząc ją z własną kompozycją „*Beskid Blues*”. Ta interpretacja eksponuje archaiczny duet regionu w czystej formie. Dudy żywieckie wraz ze skrzypcami tworzą komplety zespół, w sposób archaiczny wykonujący oryginalną melodię. Do duetu dołącza saksofon tenorowy w roli

instrumentu perkusyjnego, po czym zespół poszerza swój rozmiar do kwintetu, z jazzową sekcją rytmiczną. Temat autorskiej kompozycji „*Beskid Blues*”, poprzedzony wspólną z archaicznym duetem introdukcją, w całości oparty jest na tak charakterystycznych dla Żywiecczyzny skalach lidyjskich, lecz o funkcyjności dominat septymowych. Prostota formy nawiązuje natomiast do pierwotnych form bluesowych opartych na triadzie harmoniczej.

Saksofon tenorowy w trio z kontrabasem i cajonem realizuje improwizowaną partię solową wykorzystując formę dwunastotaktowego bluesa do nowocześnie brzmiącej, jazzowej linii melodycznej. Solową partię kończy wspólnie improwizowany z archaicznym duetem fragment doprowadzający do ostatniej prezentacji obu tematów utworu.

Utwory zawarte w dziele udowadniają, że eksperymenty z folklorem mogą służyć jako inspiracja oraz baza do poszukiwań współczesnego muzyka improwizującego. Szerokie spektrum zastosowanych w dziele instrumentów dętych drewnianych oraz elektroniki w znaczący sposób wpłynęło na aranżacyjne koncepcje form stworzonych hybryd stylistycznych. Autor uwydatnił w dziele rolę aerofonów dętych drewnianych oraz syntezatora Akai EWI 4000s. Zespoły takie jak „*Besquidians*” poprzez łączenie elementów folkloru z jazzem oraz innymi gatunkami, zacierają granice między nimi poszerzając spektrum współczesnej kameralistyki.

Jacek Delong
A.M. im. G. i K. Bacewiczów
w Łodzi

Recenzja

Recenzent: dr hab. Jacek Delong, Akademia Muzyczna im. G. i K. Bacewiczów w Łodzi

Dziedzina: sztuki muzyczne

Dyscyplina: instrumentalistyka

Łódź, 10. sierpnia 2018 roku

Zleceniodawca:

Prodziekan Wydziału Wokalno-Instrumentalnego dr hab. Witold Zaborny, prof. AM im. Karola Szymanowskiego w Katowicach

Dotyczy:

Powierzenia funkcji recenzenta w przewodzie doktorskim mgr. Marcina Żupańskiego i sporządzenia recenzji pracy doktorskiej oraz dorobku artystycznego w związku z decyzją Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego z dnia 17 maja 2018 roku.

Wraz z pismem z dnia 16 czerwca otrzymałem:

- 1) opinię na temat rozprawy doktorskiej mgr. Marcina Żupańskiego pt. „ *Elementy jazzu oraz zastosowanie instrumentów dętych drewnianych we współczesnych interpretacjach melodii regionu Beskidów w wybranych utworach z repertuaru zespołu Besquidians* ” autorstwa promotora pracy, prof. zw. dr. hab. Andrzeja Zubka
- 2) dokumentację zapisu elektronicznego pracy doktorskiej
- 3) dwa oświadczenia Marcina Żupańskiego na temat :
 - a) samodzielnego napisania pracy
 - b) udziału własnego i aranżacji na nagraniu CD oraz udziału muzyków sesyjnych w realizacji koncepcji doktoranta
- 4) oświadczenia 7 muzyków potwierdzających powyższe
- 5) uchwałę Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego AM im. K. Szymanowskiego w Katowicach z dnia 17 maja 2018 roku w sprawie wyznaczenia mnie na recenzenta w przewodzie doktorskim mgr. Marcina Żupańskiego w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka, wraz z protokołem Komisji Skrutacyjnej
- 6) uchwałę j/w w sprawie wyznaczenia na recenzenta prof. dr. Leszka Kułakowskiego z AM im. St. Moniuszki w Gdańsku, wraz z protokołem Komisji Skrutacyjnej
- 7) uchwałę Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego AM im. K. Szymanowskiego w Katowicach z dnia 19 listopada 2015 roku w sprawie wyznaczenia promotora w przewodzie doktorskim mgr. Marcina Żupańskiego (dyscyplina artystyczna instrumentalistyka) wraz z protokołem Komisji Skrutacyjnej
- 7) uchwałę Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego AM im. K. Szymanowskiego w Katowicach o wszczęciu przewodu doktorskiego mgr. Marcina Żupańskiego wraz z protokołem Komisji Skrutacyjnej
- 8) dokumentację przewodu doktorskiego mgr. M. Żupańskiego
- 9) opis dzieła – pracę doktorską Marcina Żupańskiego: „ *Elementy jazzu oraz zastosowanie instrumentów dętych drewnianych we współczesnych interpretacjach melodii Beskidów w wybranych utworach z repertuaru zespołu Besquidians* ”

10) dzieło artystyczne w formie CD

Podstawowe dane o doktorancie

Pan Marcin Żupański urodził się 27 lipca 1975 roku w Bielsku Białej. W tym mieście odbył edukację muzyczną, początkowo na fortepianie (I st), a w SM II st. na flecie. Studia magisterskie odbył w Akademii Muzycznej w Katowicach jako student Aranżacji i Kompozycji u prof. Andrzeja Zubka na Wydziale Jazzu i Muzyki Rozrywkowej. Ukończył je w roku 1998 z wynikiem bardzo dobrym. Po ukończeniu studiów postanowił poszerzyć swoje możliwości instrumentalne o saksofony tenorowy i sopranowy, korzystając z pomocy Janusza Muniaka i jego środowiska (koncerty z zespołem *Anawa* M.Grechuty, z G.Turnauem, w grupie *Prowizorka Jazz Band*). Już od 1997 roku prowadził własne zespoły odnoszące sukcesy na krajowych konkursach i przeglądach, jak: *Jazz Juniors 1997* (Grand Prix dla *M.Żupański Quartet* i wyróżnienie dla najlepszego solisty), *Jazz nad Odrą* i *Pomorska Jesień Jazzowa* (finały w obu).

Był M. Żupański członkiem *Adam Kawończyk Quintet*, z którym nagrał płytę *Szlakiem Magellana* (2001), oraz kolejne 2 płyty z *Beata Przybytek Quintet*. Z tymi zespołami występował w kraju i za granicą. Jednocześnie pracował jako muzyk sesyjny w nagraniach i na kontraktach „statkowych”. Od 2005 współpracuje jako saksofonista z *Żorską Orkiestrą Rozrywkową* Lothara Dziwokiego. Również w 2005 zatrudnił się jako asystent w Katedrze Instrumentalistyki w Instytucie Muzyki Katowickiego Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie i prowadzi przedmioty będące połączeniem wiedzy wynikającej z jego studiów akademickich, samoedukacji oraz doświadczenia.

W oparciu o swoje instrumentarium, powiększone o klarnet basowy i elektroniczny syntezator dęty Akai EWI 4000S, rozpoczął współpracę z zespołami *Besquidians* i *Anashim*, a także z Teatrem Polskim w Bielsku Białej; uczestniczył też w nagraniach filmowych. W 2010 wydana w Chicago przy współpracy z U.Ś. autorska płyta *Maciej Żupański Chicago Quartet* swoją premierę miała podczas 13 edycji *Lotos Jazz Festiwal Bielska Zadymka Jazzowa*.

Obecnie współpracuje z wieloma zespołami, komponuje i aranżuje.

Ocena dokumentacji pracy doktorskiej

Dokumentacja p. Marcina Żupańskiego zawiera w części pierwszej wymagane dokumenty i zaświadczenia, w części drugiej chronologiczny opis jego działalności artystyczno - naukowej i dydaktycznej oraz wykaz nagród, wyróżnień i nagranych CD i DVD w okresie lat 2000-2015, w części trzeciej zaś kserokopie programów, plakatów etc. dokumentujące tę działalność.

Częstotliwość udokumentowanych koncertów i udział w nich doktoranta wzrasta z biegiem lat. I tak: muzyk w kwintecie Adama Kawończyka w 2000, solista w koncercie *Orkiestry Symfonicznej w Zabrze* w 2002, saksofonista w koncertach z solistami *Żorskiej Orkiestry Rozrywkowej* (2004, 2006, 2007, 2008). Kolejne lata to granie z Beatą Przybytek i z muzykami słowackimi, Własny kwartet doktoranta zadebiutował w październiku 2008 w klubie U Muniaka. Lata 2009-2010 to koncerty zarówno z *Marcin Żupański Quartet*, jak i z innymi grupami w klubach jazzowych południowej Polski, Słowacji i Czech, Rumunii i USA.

W 2011 roku Marcin Żupański - z dwoma dodatkowymi, nowymi instrumentami: klarnetem basowym i EWI - gra w żywieckim Domu Kultury pierwszy raz z zespołem *Besquidians*. W tym samym roku gra w Irlandii z zespołem *JazzBending*. Pierwsze próby kompozytorskie pojawiły się wraz z własnym kwartetem w 2008, pierwsza płyta z zespołem *Besquidians* w 2012.

Lata 2012-2015 są wypełnione koncertami z muzyką góralską, żydowską, kubańską i jazzową. Prócz *Besquidians* (najczęściej) to zespół *Anashim*, zespoły Jose Torresa i inne. Doktorant w swoim działaniu systematycznie zmierza ku koncentracji w łączeniu muzyki jazzowej z folklorem beskidzkim.

Ocena dzieła artystycznego

Dołączona do pracy doktorskiej płyta CD, stanowiąca podstawę zarówno jej opisu, jak i oceny recenzenta, posiada inną kolejność utworów niż w opisie. W pracy pisemnej uzasadnieniem

tego zabiegu jest podporządkowanie warstwy muzycznej odrębnej klasyfikacji: cztery pierwsze melodie beskidzkie poddane są przekształceniom, w dwóch ostatnich stają się inspiracją do własnej twórczości. Dla zachowania spójności oceny dzieła i jego opisu, przyjmuję kolejność w oparciu o pracę doktorską (w nawiasach kolejność na CD).

Bazą pierwszej części płyty: 1. *Ptak Medley*, 2. (4) *Doliny*, 3. (6) *Kroćpok story* i 4. (5) *Joseph* są oryginalne melodie beskidzkie. Otwierająca wiązanka składa się z trzech tytułów i jest zaaranżowana przez doktoranta jako sześcioczęściowa suita ludowo-jazzowa. Są w niej zarówno stuprocentowo folklorystyczne prezentacje muzyki beskidzkiej i stuprocentowo jazzowe improwizacje saksofonów, jak i elementy pośrednie, wykorzystujące wspólną dla obu gatunków witalność i żywiołowość, często opartą o wspólny, ewentualnie lekko modyfikowany szkielet harmoniczny, czasem zachwiany metrycznie. Części składowe tej „hybrydy stylistycznej”, jak ją nazwał autor, poprzez wspólne (lub upodabniające się) instrumentarium nie odpychają się nawzajem, lecz przyciągają.

Drugi (czwarty) utwór *Doliny* to kolejny przykład wzbogacenia twórczości ludowego elektroniką (odgłos kłap saksofonu jako instrumentu perkusyjnego) i nawiązaniem do bluesa. Tworzy to trzyczęściową całość, utrzymaną w wymieszanej stylistyce góralsko-jazzowej.

Kroćpok story – trzeci (szósty) utwór - już w nazwie łączy dwa światy: beskidzki i amerykański. W warstwie muzycznej najbardziej chyba symbiotyczny utwór, w którym mamy zarówno partię wokalną, skrzypce, fujarki, część taneczną oraz solówki dud żywieckich i EWI.

Joseph – czwarty (piąty) utwór wieńczy pierwszą z dwóch części płyty poświęconą brzmieniu instrumentów dętych drewnianych i EWI w połączeniu z tradycyjnym, ludowym instrumentarium w przekształconych beskidzkich utworach. To dwie kolejne tradycyjne melodie: *Józuś* i *Wybiła mu*. Zespół ludowy – z natury nie „uwiązany” do zapisu nutowego, improwizuje w sposób właściwy beskidzkiemu graniu, a partia klarnetu basowego dostosowuje się do „hotowania” skrzypiec, akordeonu i dud żywieckich. To przykład wzajemnego wpływu i symbiozy gatunków.

Dwa ostatnie utwory: *Po lesie/Uober* (trzeci) oraz *Zagrojze mi Beskid Blues* (drugi) to inspirowane muzyką beskidzką kompozycje autora. W przypadku *Po lesie/Uober* mamy bezpośrednie spotkanie melodii beskidzkiej z niejako wynikającą z niej oryginalną kompozycją autora. Instrumentem łączącym oba utwory jest cajon.

Ostatni utwór jest zbudowany na identycznej zasadzie. Pierwotne brzmienie kapeli beskidzkiej w inicjującym *Zagroj mi muzycko*, spotyka się z *Beskid Bluesem* skomponowanym przez doktoranta. Środki muzyczne, i instrumentarium użyte w tym utworze służą po raz kolejny zbliżeniu obu światów muzycznych.

Muzyka stanowiąca podstawę działań instrumentalnych doktoranta jest połączeniem twórczości ludowej Beskidów z inną odmianą ludowości – jazzem. To tzw. cross - over, world music, sztuka pogranicza (nie w sensie geograficznym, lecz artystycznym). Wzajemne przenikanie się elementów czystej muzyki góralskiej - z jej instrumentarium, tekstami piosenek (szkoda, że tylko kilku, podanych niezwykle oryginalnymi, surowymi głosami) - i zestawu klarnetowo - saksofonowego z elementami elektroniki (EWI, sample, pętle efektów tworzące groove'y rytmiczne) w opracowaniu i wykonaniu pana Marcina Żupańskiego, stanowią o wysokiej wartości prezentowanego dzieła. Przy pomocy różnorodnych środków autor dokonał syntezy odmiennych gatunków, które w słuchaniu brzmią zadziwiająco nowocześnie i spójnie. Z zamysłu formalnego, polegającego na fuzji instrumentów ludowych i dętych drewnianych oraz fuzji stylów, wyszedł bardzo smaczny muzyczny przekładaniec. A o to chyba autorowi chodziło.

Ocena opisu dzieła artystycznego

Praca doktorska Marcina Żupańskiego *Elementy jazzu oraz zastosowanie instrumentów dętych drewnianych we współczesnych interpretacjach melodii Beskidów w wybranych utworach z repertuaru zespołu „Besquidians”* jest owocem dogłębnej penetracji tematu badań. Wstęp zapowiada zawartą w dokumentacji koncepcję, cele, metody i założone wyniki dociekań doktoranta. Obszerny i wyczerpujący rozdział pierwszy w podrozdziałach I.1.-I.3. wprowadza w

genezę historyczną polskiego folkloru oraz jego współczesną rolę w kształtowaniu muzycznego (ale nie tylko) obrazu kultury polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem folkloru beskidzkiego i jego charakterystycznymi cechami. W podrozdziale I.4. przedstawiono zespół *Besquidians*, jego dorobek, instrumentarium, osiągnięcia i cele. Ostatni z podrozdziałów – objętościowo równy poprzednim czterem - przedstawia niejako „drugą stronę medalu”: saksofon w jego drodze do dominacji w innej, również wywodzącej się z folkloru dziedzinie – muzyce jazzowej.

Najistotniejszą obserwacją autora jest pokrewieństwo folkloru beskidzkiego i muzyki jazzowej na gruncie formalnym (skale, rytm) i wyrazowym (ekspresja, improwizacja). Zabieg to nienowowy, chociaż w szczegółach (konkretny folklor Beskidów) i metodzie jednak odkrywczy. Jako instrumentalista, aranżer i producent, również poszukiwacz brzmień, a właściwie współbrzmień, pan Żupański (co słyhać na CD) z gustem i umiarem aplikuje zarówno elektronikę EWI, jak i możliwości użycia w nagraniu multiplikacji, samplera czy pętli.

Ta część pracy jest bogata w przypisy świadczące o precyzyjnym, docelowym wykorzystaniu bogatej bibliografii.

Rozdział II i III jest analizą formalną, graficzną, harmoniczną, instrumentalną czterech melodii ludowych w wykonaniu tytułowego zespołu oraz autora-multiinstrumentalisty, który jest również kompozytorem; rozdział III dotyczy również jego - poza instrumentalnym, aranżerskim i producenckim - wkładu twórczego w kształt dzieła artystycznego. Godnym uznania jest zapis transkrypcji improwizacji własnych (nie tylko) i ich analiza.

Efektownym studium na Wydziale Jazzu i Muzyki Rozrywkowej w klasie Kompozycji i Aranżacji jest imponująca wiedza, jaką wykazał się autor w analizie wszystkich utworów na płycie. Dodatkową wartością jest doświadczenie ostatnich lat zebrane w praktycznym uprawianiu muzyki zarówno jazzowej jak i etnicznej (folklor beskidzki, żydowski). Dodać należy znakomitą orientację w dziedzinie instrumentów midi i ich włączeniu w świat folkowego instrumentarium oraz – co najistotniejsze – połączenia tych „żywołów”. Skale modalne, rytmy synkopowane, improwizacja wszystkich muzyków w starannie opracowanych melodiach i utworach i to, co odpowiada tytułowemu zadaniu o wykorzystaniu instrumentów dętych drewnianych, pieczętuje wartość i urok tego doktoratu.

Muszę jednak przyznać, że fakt odsłuchania płyty w pierwszej kolejności i przeczytanie jej opisu potem, wpłynął na ocenę całości. Wartość muzyki przysłoniła wartość jej opisu. Język pracy jest niespójny, co znaczy, że są fragmenty pisane lepszym, bardziej logicznym językiem i inne, w których z nieznanymi mi powodów myśl staje się chwiejna, argumenty niedokończone, lub wątpliwe. Opis nie jest również wolny od błędów literowych i interpunkcyjnych. Trafiają się również błędy semantyczne, np. autor myli kilkakrotnie ewolucję z ewaluacją. Skoro, jak pisze sam autor we wstępie : „... chciałbym, aby ta praca była istotnym wkładem w dziedzictwo kultury polskiej.”, oczekiwać należy większej odpowiedzialności za kulturę słowa, będącego tej kultury równie istotnym jak muzyka elementem.

Tym, co miejscami może w opisie dzieła irytować, jest ciągle podkreślanie przez autora, że płyta, jej wykonanie, opracowanie i kształt to jedyne i niepowtarzalne osiągnięcie. Jakość warsztatu instrumentalnego Marcina Żupańskiego nie pozostawia wątpliwości co do tego warsztatu klasy, ale o tej klasie powinien decydować słuchacz i czytelnik, a również - *last but not least* - recenzent. Wydaje się, że przyczyną takiej narracji może być praca pedagoga, jaką autor wykonuje od dziesięciu lat równoległe z graniem i ów „zapach” dydaktyczny został przeniesiony na strony pracy doktorskiej.

Konkluzja

Stwierdzam niniejszym, że praca pana Marcina Żupańskiego spełnia wymagania art.13 ust.1 i 2. Ustawy z dnia 14.03.2003 roku. Pracę doktorską przyjmuję.

prof. zw. dr hab. Leszek Kułakowski
sztuki muzyczne, dyscyplina artystyczna - kompozycja
Akademia Muzyczna im. St. Moniuszki w Gdańsku
-tel: 605/362-378
-E-mail: leszekkulakowski1@gmail.com

Gdańsk, dnia 11 IX 2018r.

Recenzja

rozprawy doktorskiej mgr Marcina Żupańskiego, sporządzona w związku z przewodem doktorskim w dziedzinie – sztuki muzyczne w dyscyplinie artystycznej – instrumentalistyka, wszczętym przez Radę Wydziału Wokalno-Instrumentalnego Akademii Muzycznej w Katowicach

Zleceniodawca opinii

Akademia Muzyczna w Katowicach -Wydział Wokalno-Instrumentalny, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku tekst jednolity o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 wraz ze zmianami Dz. U. z dnia 27.07.2005 roku Nr 164, poz. 1365, art. 14 ust. 2 pkt. 2).

Dotyczy

Uchwały Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego w sprawie wszczęcia, na wniosek Pana mgr **Marcina Żupańskiego** przewodu na stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Zgodnie z wymogami art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. oraz par. 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 15 stycznia 2004 r. mgr Marcin Żupański przedstawił pracę doktorską:” *Elementy jazzu, oraz zastosowanie instrumentów dętych drewnianych we współczesnych interpretacjach melodii Beskidów na wybranych utworach z repertuaru zespołu “Besquidians”*”, oraz dzieło artystyczne nagrane na płycie CD audio pt. “Marcin Żupański folk travels”, zawierające następujące utwory :

1. Ptak Medley
2. Zagroź mi Beskid Blues
3. Po lesie/ Uober J.
4. Doliny
5. Joseph
6. Kroćpok Story

Dzieło artystyczne zostało zarejestrowane w sali koncertowej Z.S.P.M. w Bielsku-Białej w terminie 2- 4 II 2016 roku.

Informacje o doktorancie:

Marcin Żupański urodził się 27 lipca 1975 r. w Bielsku-Białej w rodzinie inteligenckiej. Wykształcenie muzyczne zdobywał jako uczeń Państwowej Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Bielsku-Białej w klasie fortepianu. Zainteresowania muzyką popularną i jazzową strystalizowały się w okresie nauki w szkole średniej, gdzie w zespole “*Straight Ahead*”, razem z Krzysztofem Dziedzicem i braćmi Golec doskonalił swoje umiejętności. Finałem tych zainteresowań i dalszym rozwojem artystycznym były studia na Wydziale Jazzu i Muzyki Rozrywkowej Akademii Muzycznej w Katowicach w klasie kompozycji prof. Andrzeja Zubka. W czasie katowickich studiów Żupański założył swój własny zespół- “*Marcin Żupański Quartet*”. Studia kompozytorskie ukończył w 1998 roku.

W trakcie kariery artystycznej Żupański zdobył wiele nagród i wyróżnień na konkursach muzyki jazzowej. Wypada wymienić nagrodę indywidualną na Jazz Juniors w 1997 roku, a2 także nagrody na Jazz nad Odrą we Wrocławiu i Pomorskiej Jesieni Jazzowej w tymże 1997 roku. W artystycznym portfolio są również nagrody z innymi zespołami jak: "Besquidians"(2010 r) , "Anashaim" (2014r.), czy *Mateusz Walach Big Band* w 2012r.

W roku 2005 doktorant podjął zatrudnienie w Instytucie Muzyki Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, gdzie jako asystent w Katedrze Instrumentalistyki prowadzi nast. przedmioty: Zespoły Instrumentalne z Literaturą, Drugi Instrument, Improwizacja, Saksofon.

Ocena osiągnięć artystycznych (art. 16, § 12 pkt.2 ust.3)

Pan mgr Marcin Żupański prowadzi ożywioną i wszechstronną działalność, obejmującą możliwie zróżnicowane formy wypowiedzi artystycznej, na polu muzyki jazzowej, popularnej, teatralnej zarówno jako flecista, saksofonista, aranżer i kompozytor. Przedstawiona bogata dokumentacja daje pełne wyobrażenie o bardzo intensywnej działalności koncertowej, kompozytorskiej doktoranta, których osiągnięcia zostały oceniane wysoko na konkursach krajowych i międzynarodowych.

Podstawową formacją służącą ekspresji artystycznej i formowaniu pomysłów kompozytorskich był zespół, **Marcin Żupański Quartet**. Doktorant współpracuje również jako sideman z zespołami : **Adam Kawończyk Quintet**, **Beata Przybytek Quintet**, **Anawa Marka Grechuty**, **Żorska Orkiestra Rozrywkowa**. Doktorant współpracował z artystami światowego formatu jak: Randy Brecker, Bob Mintzer, Steve Logan, Urszula Dudziak, Hiram Bullock.

Marcin Żupański jest niezwykle elastycznym stylistycznie muzykiem podejmującym zadania artystyczne wykraczające poza stylistykę jazzową. Twórczo pracuje z muzyką folklorystyczną Beskidów od roku 2009 współtworząc zespół "Besquidians". Artysta z tym zespołem nagrał 3 albumy: **'Besquidians'**-2010r., **"Świątecznie"** 2012 i **"Folkover"** z roku 2014. Fascynacja muzyką żydowską a także współpraca z zespołem "Anashim" doprowadziła do nagrania wyjątkowego albumu **"Sekretny ogród"** w roku 2015. Wszystkie te aktywności cechuje dbałość o jakość artystyczną. Celem tej zróżnicowanej stylistycznie aktywności było zdobywanie doświadczeń i doskonalenie warsztatu instrumentalno -kompozytorskiego, poszerzenie instrumentarium o klarnet basowy i elektroniczny syntezator dęty Akai EWI 4000S. Żupański jest multiinstrumentalistą grającym na flecie, saksofonach sopranowym i tenorowym, klarnecie basowym i elektronicznym syntezatorze dętym AKI EWI 4000S. Reasumując dokonania artystyczne należy podkreślić twórcze opracowania folkloru Beskidu Żywieckiego i muzyki żydowskiej.

Doktorant w starannie przygotowanej dokumentacji wyszczególnia wybrane koncerty w latach 2000-2015. Są to koncerty w filharmoniach, domach kultury, klubach jazzowych, kościołach, scenach plenerowych. Chcę podkreślić zróżnicowanie stylistyczne tych koncertów. Artysta koncertuje z zespołami o zróżnicowanych obsadach od kameralnych zespołów jazzowych, po orkiestry symfoniczne i zespoły wokalne. Doktorant w dokumentacji wykazuje ponad 100 pozycji koncertowych, co jest imponującą ilością z zachowaniem dbałości doktoranta o najwyższą jakość wykonania. Niewątpliwie dorobek artystyczny Marcina Żupańskiego i jego artystyczna jakość spełnia wymagania stawiane doktorantom w przewodach artystycznych.

Reasumując doktorant **Marcin Żupański** posiada znaczny, dorobek artystyczny, ugruntowaną pozycję w środowisku muzyków jazzowych;

- zagrał ponad 150 koncertów w kraju i zagranicą
- posiada dyskografię obejmującą 1 płytę autorską- **Marcin Żupański Chicago Quartet** – 2010 r. oraz 13 albumów jako muzyk sesyjny
- wziął udział w wielu festiwalach muzyki jazzowej
- jest laureatem konkursów muzycznych, festiwalu jazzowych
- *pracuje jako song-writer* muzyki jazzowej, popularnej

Ocena dzieła artystycznego.

Dzieło artystyczne zostało przedstawione w formie zapisu cyfrowego na płycie CD. Są to nagrania zarejestrowane na płycie CD *"Folkover"* zawierające melodie ludowe regionu Beskidów w oryginalnych opracowaniach Żupańskiego na niekonwencjonalny skład instrumentalny ze szczególną rolą instrumentów dętych : fletu, saksofonów, klarnetu basowego, instrumentów elektronicznych.

Pierwszym utworem dzieła artystycznego jest kompozycja *"Ptak Medley"*, składający się z sześciu połączonych ze sobą fragmentów. *Ptak Medley* wykorzystuje 3 oryginalne melodie ludowe Beskidu Żywieckiego; *"Sarna"*, *"Hajdukujemy jaz pod powale"*, *"Tańcowała Małgorzatka"*. Utwory są poddane zabiegom melodycznym, rytmicznym i harmonicznym mającym na celu nadanie im cech zbliżonych do muzyki jazzowej. Żupański zastosował tutaj bogate instrumentarium : fujarki pasterskie, dudy żywieckie, głos żeński, werbel, cajon, wirtualną perkusję programu Logic Pro X firmy Apple, syntezator dęty Akai EWI 4000S, a także instrumentarium doktoranta. Ekspozycję melodii ludowej *"Sarna"* poprzedza 16-taktowy wstęp oktetu instrumentów dętych nasycony wysmakowaną, bogatą jazzową harmoniką, znakomicie zinstrumentowany przez doktoranta. Utwór *Sarna* posiada cechy autonomiczne - ludowe jak i charakterystyczne jazzowe. Żupański zgrabnie łączy te dwa odległe muzyczne światy. W utworze *Sarna* przeplata się swingowy riff klarnetu basowego nawiązującego do tradycji jazzu chicagowskiego -dixilendowego swingu *"two beats jazz"* - z tradycyjną skrzypcową ekspozycją melodii ludowej. Muzyk- skrzypek swobodnie interpretuje melodię ozdabiając ją typowymi dla stylu żywieckiego obiegnikami z akcentowanymi przednutkami. Bardzo nowocześnie brzmi następny fragment *"Hajdukujemy jaz pod powale"* z samplingowanymi fragmentami instrumentów akustycznych, wzbogaconymi o elektroniczne efekty brzmieniowe i instrumenty perkusyjne. *Ptak Medley* brzmi b. interesująco, a doktorant osiągnął zamierzony cel artystyczny- autorskie, nowoczesne odniesienie do tradycji.

Kolejnym utworem na płycie CD jest melodia ludowa *"Doliny, doliny"* zinstrumentowana na kwintet w obsadzie; akordeon, skrzypce, kontabas, saksofon tenorowy i sekcji rytmicznej. Obsada instrumentalna stanowi hybrydę zespołu ludowego i jazzowego. Sfera rytmiczna w utworze zdecydowanie prymitywna-ludowa. Jedynym jazzowym elementem jest improwizacja saksofonu. Wydaje się w przypadku utworu *"Doliny, doliny"*, że jest to zbyt uproszczona formuła zastosowana przez doktoranta, przypominająca ludowy zespół taneczny. Autor w opisie utworu odwołuje się do tradycji orkiestr pogrzebowych z Nowego Orleanu, lecz w odniesieniu do wręcz prymitywnej aranżacji, nawiązanie do tradycji nowoorleańskich jest nadinterpretowane, a uzasadnione tylko w sferze rytmu *"two beats jazz"*.

"Kroćpok Story" to kolejna pozycja w dziele artystycznym. W tym utworze autor poddał rearanżacji popularną melodię ludową *"Chycili Janicka"*. Pieśń figuruje w zbiorze J.Miksia w kategorii zbójnickich. Tekst opowiada historię schwytania legendarnego zbójnika Janicka z regionu Beskidu Żywieckiego. Tytułowy Janicek na terenie Beskidów nazywany był również Kroćpokiem. Koncepcja aranżacyjna autora zgrabnie łączy brzmienie zespołu ludowego z współczesnym bandem o elektro-akustycznej proveniencji. Koncepcja rytmiczna w dalekim planie jest inspirowana rytmiką współczesnej muzyki tanecznej jak: Soul, Funk, Jazz-Rock, Pop, Hip-Hop, House czy Rhythm & Blues. Merytoryczną wartość obniża podział utworu na dwa odrębne, różniące się tempem, tonacją i strukturą rytmiczną elementy. Koncepcję autora "broni" obsadzenie w utworze fujarki, głosu żeńskiego, żywieckich, ludowych skrzypiec oraz dud.

W utworze *"Joseph"* autor użył dwóch melodi ludowych: *"Józuś"* z okolic Babiej Góry oraz *"Wybila mu"* z regionu żywieckich Beskidów. Autor podzielił utwór *"Joseph"* na dwie kontrastowe części. W pierwszej *"Józuś"* prezentuje w archaiczny, rustikalny sposób,

charakterystyczną formułę wykonawczą typową dla regionalnych zespołów ludowych Żywiecczyzny. W drugiej części, poprzedzonej krótkim łącznikiem autor wykorzystuje regionalną melodię "Wybila mu", koncentrując się na typowych dla muzyki jazzowej zabiegach aranżacyjnych. Kulminacją tych jazzowych przekształceń jest nowa forma powstała z improwizowanej linii basowej klarnetu basowego, jazzującego frazowania wokalistki i sekcji rytmicznej. Podkreślam w tym miejscu talent, muzykalność, wzajemną interakcję wykonawców-muzyków zespołu "Besquidians". Osiągnięcie tak satysfakcjonującego rezultatu artystycznego jest możliwe tylko w przypadku absolutnej znajomości cech muzyki ludowej Beskidów oraz idiomu jazzowego.

"Po lesie/ Uober J." uważam za wzorowe pod względem koncepcji aranżacyjnej, logiki rozwoju utworu i osiągnięcia kulminacji, fakturalnej, emocjonalnej. Autor zastosował typowy dla Jazzu schemat: Temat (ekspozycja idiomu ludowego), Improwizacja (na bazie i formie melodii ludowej), oraz Temat (ludowa ekspozycja melodii).

"Zagroź mi Beskid Blues". Charakterystyczny dla regionu Beskidu Żywieckiego jest duet ludowych muzykantów składający się z żywieckich dud i skrzypiec. Melodia ludowa "Zagroź mi muzycko" wykonywana przez ludowy duet, stała się inspiracją dla doktoranta do skomponowania klasycznego 12-taktowego jazzowego bluesa pt. "Beskid Blues". Muzyka ludowa w swojej empirycznej, skondensowanej formule zawsze inspirowała wrażliwych artystów (do których zaliczam doktoranta), do reinterpretacji, rekompozycji, rearanżacji, reharmonizacji.

Reasumując dzieło artystyczne uważam, iż doktorant zrealizował założoną koncepcję wykorzystania instrumentów dętych drewnianych we współczesnych interpretacjach melodii ludowych Beskidów powiązanych z elementami jazzu, a także osiągnął znakomity efekt artystyczny.

Ocena rozprawy teoretycznej.

Dysertacja doktorska Marcina Żupanskiego pt. "Elementy jazzu, oraz zastosowanie instrumentów dętych drewnianych we współczesnych interpretacjach melodii Beskidów na wybranych utworach z repertuaru zespołu "Besquidians" jest podzielona na rozdziały. Spis treści pracy wyodrębnia nast. elementy: "Wstęp", Rozdział I, "Folklor w muzyce polskiej. Saksofon oraz elementy jazzu w kontekście historycznym", Rozdział II, "Analiza przekształceń oryginalnych melodii ludowych w poszczególnych utworach dzieła artystycznego, oraz partii instrumentów dętych drewnianych i synezatora Akai EWI 4000S z uwzględnieniem ich możliwości brzmieniowych, oraz roli i znaczenia", Rozdział III, "Echa beskidzkiego folkloru w jazzowych kompozycjach oraz ich synteza z melodiami tradycyjnymi. Analiza wybranych utworów dzieła artystycznego oraz partii instrumentów dętych drewnianych z uwzględnieniem ich roli i znaczenia", Rozdział IV, "Zakończenie", Bibliografia. Praca składa się z 184 stron. Do pracy dołączona jest płyta CD: z zapisem audio dzieła artystycznego.

W rozdziale I "Folklor w muzyce polskiej. Saksofon oraz elementy jazzu w kontekście historycznym", autor dokonuje opisu w aspekcie historycznym polskiego folkloru a także doprecyzowuje zjawisko wpływu muzyki ludowej na muzykę artystyczną. Podrozdział 1.5 "Saksofon oraz elementy jazzu w kontekście historycznym" koncentruje się na zarysowaniu historii saksofonu w aspekcie historycznym, ze szczególnym uwypukleniem idiomu jazzowego. W podrozdziale tym autor kompletnie pomija w tytule elementy jazzu.

Wymienione

W Rozdziale II, "Analiza przekształceń oryginalnych melodii ludowych w poszczególnych utworach dzieła artystycznego, oraz partii instrumentów dętych drewnianych i synezatora Akai EWI 4000S z uwzględnieniem ich możliwości brzmieniowych, oraz roli i znaczenia" autor definiuje, syntetyzuje i opisuje instrumentarium wykorzystywane w

poszczególnych utworach, dokonuje analizy elementów dzieła (pod względem formy, harmoniki, rytmiki, idiomów typowo jazzowych jak improwizacja) z uwzględnieniem środków wykonawczych w odniesieniu do tradycji. Rozdział ilustrowany partyturami oraz przykładami nutowymi pozwala czytelnikowi precyzyjnie zrozumieć koncepcję i założenia artystyczne autora. Doktorant przedstawia i formułuje założenia koncepcyjnie bardzo spójnie i logicznie.

Szczególnie użyteczny w dysertacji jest rozdział III " *Echa beskidzkiego folkloru w jazzowych kompozycjach oraz ich synteza z melodiami tradycyjnymi. Analiza wybranych utworów dzieła artystycznego oraz partii instrumentów dętych drewnianych z uwzględnieniem ich roli i znaczenia*", w którym autor poddaje analizie teoretycznej utwory dzieła artystycznego ze szczególnym naciskiem na ekspozycję podjętej problematyki (*Polesie* i *Zagrojze mi muzycko*). Rozważania teoretyczne autor ilustruje licznymi przykładami tekstu muzycznego. W rozdziale III koncentruje swoje analizy na idiomie jazzowym: języku, logice improwizacji, frazowaniu, aspektach brzmieniowych instrumentów dętych drewnianych. Analizy są konstruowane zgodnie z logiką kontrastu; ludowość a idiom jazzowy. Nieco lakonicznie autor potraktował Zakończenie, konstatując, że muzyka ludowa może być znakomitą inspiracją artystyczną dla współczesnego muzyka jazzowego, a także interesującym warsztatem kompozytorsko-aranżerskim, co nie jest odkrywczą tezą. W tymże "Zakończeniu", autor mógłby podsumować swoje koncepcje, analizy formalne i wyciągnąć wnioski z podjętych badań, lecz tego nie czyni.

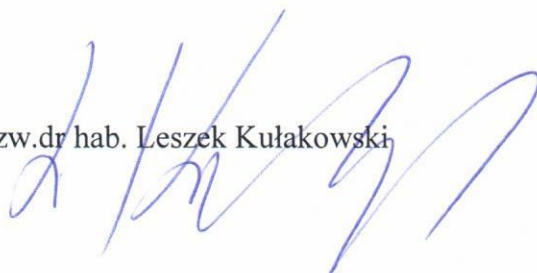
Bibliografia zawiera 26 pozycji zwartych, głównie autorów polskich i anglojęzycznych, a także 6 pozycji stron internetowych.

Spis treści dysertacji powinien posiadać autonomiczny rozdział poświęcony tylko i wyłącznie analizie dzieła artystycznego, lecz w aktualnym kształcie wydaje się nieoptymalny.

KONKLUZJA

Praca doktorska Pana mgr Marcina Żupańskiego jest świadectwem ogromnego zaangażowania, artystycznej wizji, twórczej pasji w rozwój współczesnej jazzowej instrumentalistyki i wkładem w polską kulturę. Podjęta koncepcja wymaga w Polsce szerszej ekspozycji, co dysertacja Pana Marcina Żupańskiego niewątpliwie czyni. Stwierdzam, iż Doktorant w swojej pracy zaprezentował rzetelną wiedzę, zbudował spójną koncepcję teoretyczną i wykazał się umiejętnościami do prowadzenia samodzielnej pracy artystycznej. Marcin Żupański to artysta o ogromnym potencjale, ze znakomitą, wirtuozowskim warsztatem instrumentalnym, absolutną znajomością jazzowej literatury i jazzowych stylistyk, a także kompozytor operujący formą, fakturą, harmoniką, twórczo korzystający ze skarbnicy folkloru Beskidu Żywieckiego. Dysertacja Marcina Żupańskiego stanowi istotny wkład w dziedzinę sztuk muzycznych, oraz rozwój dyscypliny artystycznej – instrumentalistka, a zatem spełnia warunki określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku. Stawiam wniosek o jej przyjęcie .

Prof. zw.dr hab. Leszek Kułakowski

Gdańsk 11 IX 2018r.